

Катабазис. Ілюстрований зріз

КУПИТИ

Аліса Ло понад усе прагне стати однією з найкращих науковиць у галузі аналітичної магії (magick). Вона пожертвувала гордістю, особистим життям і, без сумніву, здоровим глуздом заради того, щоб навчатися в аспірантурі Кембриджу під керівництвом найвпливовішого маґа у світі. Але життя професора обірвала трагічна випадковість, яка в певному розумінні сталася з вини Аліси. І тепер їй слід спуститися в Пекло і повернути душу наставника. Озброєні лише оповідями Орфея і Данте, крейдою для пентаграм та палким бажанням довести, що всі академічні страждання не були марними, Аліса і її колега-суперник Пітер вирушають на пошуки професора, у чиїх тепер уже безтілесних руках опинилося їхнє майбутнє. Та, виявляється, Пекло зовсім не таке, як його описують у книжках, а маґія — геть не всесильна. Алісі й Пітеру доведеться зустрітися з привидами власного минулого, які можуть або зробити їх ідеальними спільниками, або... знищити.

Розділ 1

Кембридж, Міклмас, жовтень. У перший день занять, вітряний і безсонячний, замість того, щоб читати лекцію студентам (про те, як небезпечно використовувати закляття картезіанського відокремлення, аби не відриватися від навчання задля походів у туалет), Аліса Ло збиралася рятувати душу свого наукового керівника з Восьми Судів Пекла.

Життя професора Джейкоба Граймса обірвала жахлива, трагічна випадковість, що в певному розумінні сталася з вини Аліси, тож із міркувань як морального обов'язку, так і цілком практичного інтересу (адже без професора Граймса в неї не було голови вченої ради, а без голови вченої ради вона не могла захистити дисертацію, здобути диплом, а отже, й влаштуватися на роботу з перспективою отримати посаду на факультеті аналітичної магії) Аліса вважала за потрібне благати про повернення його до життя в самого князя Ями Милостивого, володаря Підземного Світу.

А це було неабияке починання. За минулий місяць Аліса самотужки опанувала тартарологію, яка, до слова, не була серед її фахових дисциплін. Як і для будь-кого нині, адже тартарологи рідко доживали до етапу публікації результатів своїх досліджень. Після відходу професора Граймса весь свій час Аліса присвячувала вивченню всіх доступних монографій, статей та уривків з листування, бодай якимось дотичних до мандрів у Пекло і назад. Щонайменше десятьом дослідникам вдалося здійснити цю мандрівку, вціліти і згодом про неї розповісти, однак за минуле століття такого майже не траплялося. Всі джерела були по-своєму ненадійні, ще й складні для перекладу. Оповідь Данте так рясніла ущипливими випадками, що за ними геть губилася суть. Томас Еліот дав найсвіжіші й найдетальніші описи місцевості, однак його «Без-плідна земля» настільки відсилала сама до себе, що її статус мандрівної хроніки викликав серйозні сумніви. Від нотаток Орфея, написаних давньогрецькою, вціліло небагато, як і від самого автора. Ну а Еней — це взагалі відверта римська пропаганда. Можливо, існували ще свідчення маловідомими мовами, й Аліса залюбки присвятила б десятиліття архівним пошукам, але термін фінансування невблаганно спливав. Наприкінці семестру на неї чекала підсумкова

атестація, а без живого-здорового керівника Аліса могла сподіватися в найкращому разі на таке продовження фінансової підтримки, якого б вистачило лише перевестися в інший університет і знайти нового наставника.

Вона ж хотіла не перевестись, а отримати кембриджський диплом. І керівником мати не абикого, а саме професора Джейкоба Граймса, декана факультету, нобелівського лауреата та двічі обраного президента Королівської академії магії. Вона хотіла золотий рекомендаційний лист, який би відчиняв перед нею всі двері. Аліса бажала бути найкращою в усьому. І тому мусила спуститися в Пекло, і вирушати треба було сьогодні.

Вона ретельно перевірила написи крейдою раз, удруге. Коло Аліса завжди замикала наприкінці, лише пересвідчившись, що проказування, а отже, й активація пентаграми її не вб'є. обачність ніколи не зайва. Магія вимагала точності. Аліса вдивлялася в акуратні білі лінії, аж доки перед очима все попливло. Краще вже не буде, вирішила вона. Людський розум схильний помилятися, але вона тяжіла до помилок менше, ніж більшість людей, і зараз могла довіряти лише власному розуму.

Вона взяла крейду. Один плавний порух — і пентаграму завершено.

Аліса глибоко вдихнула й ступила всередину.

Авжеж, усе має свою ціну. Мандрівка в Пекло ще нікому не миналася безслідно. Але Аліса від початку була готова платити, бо в загальній картині світу це така дрібничка. Вона лише сподівалася, що не болітиме.

— Що ти робиш?

Аліса впізнала голос. Іще до того, як озирнулася, вона знала, кого побачить біля дверей.

Це Пітер Мердок: пальто розстібнуте, сорочка незаправлена, папери з сумки стирчать так, що їх от-от підхопить вітер. Алісу завжди дратувало, що Пітер, який вічно мав такий вигляд, ніби тільки-но виповз із ліжка, примудрився стати улюбленцем факультету. Хоча й не дивно: академічне середовище поважає дисципліну, винагороджує зусилля, але обожнює геніїв, яким не треба так старатися. Пітер Мердок, у якого волосся наче пташине гніздо, а руки й ноги тонкі, мов в опудала, що балансує на розгойданому велосипеді, мав вигляд того, хто в житті ні до чого не

докладався. Він просто народився генієм, і самі боги влили в його голову всі знання світу, не змарнувавши ні краплі.

Аліса терпіти його не могла.

— Дай мені спокій, — сказала вона.

Пітер поперся просто в її коло, що було дуже нечемно: ніколи не ступай у пентаграму іншого маґа без дозволу.

— Я знаю, що ти задумала.

— Ні, не знаєш.

— Базова пентаграма перенесення Цу з модифікаціями Сетії, — відказав він, приголомшивши Алісу, адже кинув на підлогу лише побіжний погляд, ще й з іншого кінця кімнати. — Додавання Рамануджана з урахуванням ефекту Казимира, щоб створити психічний зв'язок із ціллю. Вісім штрихів на позначення Восьми Судів, — його обличчя розпливлося в посмішці. — Алісо Ло, неслухняна ти дівчинка. Ти ж намагаєшся потрапити в Пекло.

— Ну, коли ти такий розумний, — огризнулася Аліса, — то сам бачиш, що місця тут стане тільки на одного.

Пітер присів, насунув окуляри на перенісся й своїм шматочком крейди швидко додав кілька змін до пентаграми. Це також було дуже нечемно: ніколи без дозволу не втручайся в роботу іншого вченого. Але Пітера Мердока правила етикету не стосувалися. Пітер простував життям з такою неухважністю, яку, знов-таки, пробачають тільки геніям. Аліса на власні очі бачила, як він облив шоколадним сиропом мантію самого ректора під час святкової вечері у великій залі — і з цього лише посміялися й поплескали його по плечу. Коли Пітер помилявся, це вважали милим. А от Аліса якось просиділа цілий вечір у вбиральні, силкуючись заспокоїти дихання, бо ненароком скинула на підлогу кошик з хлібом.

— Було на одного, стало на двох, — Пітер поворушив пальцями. — Абракадабра. Тепер місця вистачить.

Аліса перевірила його написи і з прикрістю збагнула, що все зроблено бездоганно. Вона хотіла б, щоб він десь помилився і врешті позбувся б рук чи ніг. А ще більше хотіла б, щоб він не заявляв:

— Я йду з тобою.

— Ні, не йдеш.

З-поміж усіх на факультеті аналітичної магії Кембриджського університету Пітер Мердок був останнім, з ким Аліса хотіла б побувати в підземному світі. Бездоганий, геніальний, нестерпний Пітер, який мав найвищі нагороди на кожному етапі навчання: найкраща курсова першого року, найкраща курсова другого року, медалі декана з логіки та математики (що, правду кажучи, були найслабшими суміжними дисциплінами Аліси, але до Кембриджу вона ніколи не програвала). Пітер належав до породи науковців: маг, народжений у сім'ї математика й біологині, — тож неписані правила академічного середовища ввібрав ще з пелюшок. Пітер уже мав усе найкраще в цьому світі. Він отримав би роботу й без листа від професора Граймса.

Та найбільше дратували його безжурність і безвідмовність. Він завжди походжав з усмішкою, завжди пропонував допомогу колегам, які зайшли в глухий кут у дослідженнях, на семінарах завжди цікавився, як в інших минули вихідні, чудово знаючи: ті в розпачі билися над доведеннями, які він міг розв'язати й уві сні. Пітер ніколи не вихвалявся й не поводився зверхньо, а був простодушно кращим, і це дошкуляло ще дужче.

Ні, цю проблему Аліса хотіла залагодити сама. Бракувало ще, щоб Пітер Мердок весь час стояв над головою, прискіпуючись до її пентаграм, бо просто намагався бути корисним. А якщо їй вдасться повернутися з душею професора Граймса, то ділити славу з Пітером Алісі не хотілося й поготів.

— У Пеклі самотньо, — сказав Пітер. — Тобі не завадить товариство.

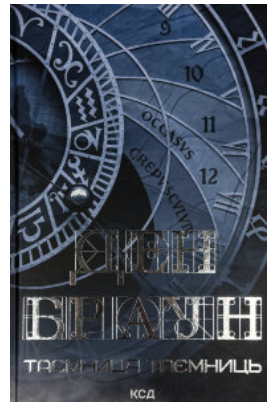
— Наскільки мені відомо, в Пеклі є люди.

— Дуже смішно. Ходімо. Щонайменше тобі знадобиться допомога з речами.

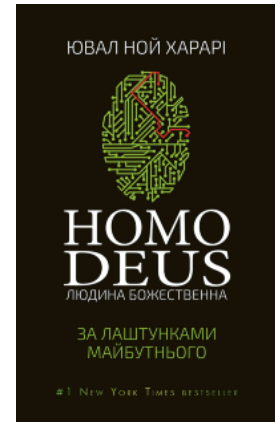
Рекомендована література

Вавилон. Прихована історія (кольоровий зріз)

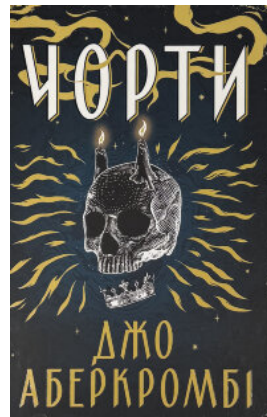
Таємниця таємниць (делюкс видання)

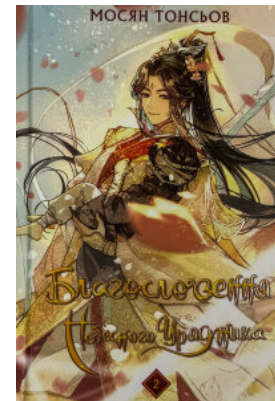
Номо Deus: за лаштунками майбутнього

Атлант розправив плечі (комплект з трьох книг у футлярі)

Чорти

Благословення Небесного Урядника. Том 2 (Подарункове видання)

Перейти до категорії
Фентезі

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ